

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 683/2025
27.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела крађа из члана 203 став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости окривљеног поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бечеју 7К. 80/2023 од 06.10.2023. године, Вишег суда у Зрењанину Кж1 47/24 од 24.12.2024. године, Основног суда у Суботици 12К. 63/17 од 24.04.2019. године и Кв. 525/24 од 20.08.2024. године, у седници већа одржаној дана 27.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бечеју 7К. 80/2023 од 06.10.2023. године, Вишег суда у Зрењанину Кж1 47/24 од 24.12.2024. године, Основног суда у Суботици 12К. 63/17 од 24.04.2019. године и Кв. 525/24 од 20.08.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју 7К. 80/2023 од 06.10.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 1 године и 2 месеца и узета као већ утврђена казна затвора у трајању од 1 године и 2 месеца на коју је окривљени осуђен пресудом Основног суда у Бечеју К. 216/2021 од 27.10.2022. године, која је преиначена решењем Вишег суда у Зрењанину Кж1 70/23 од 28.02.2023. године, а због извршења кривичног дела неовлашћено коришћење туђег возила из члана 213. став 1. Кривичног законика, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 2 године. Истом пресудом, одлучено је о имовинскоправном захтеву и трошковима кривичног поступка, на начин ближе означен у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Кж1 47/24 од 24.12.2024. године, одбијена је као неоснована жалба окривљеног АА и пресуда Основног суда у Бечеју 7К. 80/2023 од 06.10.2023. године је потврђена.

Пресудом Основног суда у Суботици 12К. 63/17 од 24.04.2019. године, поред осталих, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело превара у

покушају из члана 208. став 4. у вези става 1. и у вези члана 30. и 33. Кривичног законика, па је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године, која казна ће се извршити тако што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење ванзаводских санкција и мера, уз примену мера електронског надзора, а у коју се урачунава време проведено у притвору од 21.12.2009. године до 19.02.2010. године.

Пресудом Основног суда у Суботици Кв. 525/24 од 20.08.2024. године одбијен је као неоснован захтев осуђеног АА за преиначење одлуке о казни, односно за изрицање јединствене казне у односу на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци на коју је осуђен пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 681/19 од 22.07.2019. године, којом је преиначена пресуда Основног суда у Суботици бр. К. 63/17 од 24.04.2019. године, која је преиначена у погледу одлуке о казни пресудом Основног суда у Суботици Кв. 60/20 од 30.06.2020. године, која је постала правноснажна дана 28.08.2020. године у односу на казну затвора у трајању од 1 године и 2 месеца, на коју је осуђен пресудом Вишег суда у Зрењанину бр. Кж.1. 7/23 од 28.02.2023. године, којом је преиначена пресуда Основног суда у Бечеју К. 216/21 од 27.10.2022. године и у односу на казну затвора на коју је осуђен пресудом Основног суда у Бечеју К. 80/23 од 06.10.2023. године, која још увек није постала правноснажна.

Против наведених пресуда захтев за заштиту законитости поднео је окривљени, без навођења разлога за подношење захтева и предлога.

Врховни суд је одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета и нашао да је захтев за заштиту законитости недозвољен.

Одредбом члана 482. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) прописано је да против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда или због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу, овлашћено лице може поднети захтев за заштиту законитости под условима прописаним у том законикау.

Одредбом члана 483. став 1. ЗКП прописано је да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац (сада Врховни), окривљени и његов бранилац, а одредбом става 3. истог члана прописано је да захтев за заштиту законитости окривљени може поднети искључиво преко браниоца.

Дакле, из цитираних законских одредби јасно произлази да је окривљени овлашћен да поднесе овај ванредни правни лек, али да то може учинити искључиво преко браниоца.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да је у конкретном случају окривљени захтев за заштиту законитости поднео лично, на шта по закону није овлашћен, Врховни суд је нашао да је захтев за заштиту законитости окривљеног недозвољен.

Из свега изложеног, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 483. ЗКП, донета је одлука као у изреци овог решења.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић,с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић